

FOLK OG LAND

NR. 5, 23. ÅRGANG

LØRDAG 9. MARS 1974

LØSSALG KR. 2,-

GEISERIK:

Parti-politikken splitter Norden

Balladen i Nordisk Råd rundt Islands NATO-base, viste at det ikke finnes noen Norden-tanke blant de parti-politisk bundne rådsmedlemmene

Gustavsen & Co. spiller på nordisk solidaritsfølelse for å svekke Norden.

Det kan på mange måter se ut som om Island skal bli de øvrige nordiske lands dårlige samvittighet. Den lille sagaøya i vest kjemper en heltemodig kamp mot dominerede stormaktsinteresser. Men på samme måte som det øvrige Norden vendte Finland ryggen i sin tid, ser det nå ut for at Island står i fare for å bli et nytt offer for parti-politikernes trang til å omgås «de store gutta».

Få tviler på Islands moralske rett til å trygge sin eksistens ved å utvide sin fiskerigrense, men det eneste nordiske land som ga Island støtte i fiskerigrense-tvisten var Finland. I de øvrige nordiske land var sympatiens stor blant den vanlige mann, men på statsplanet var holdningen til spørsmålet dominert av hensynet til stormaktene.

Enda tydeligere kom dette frem i spørsmålet om opprettholdelsen av NATO's base på Keflavik. Island har rett til å bryte den nåværende avtale innen 25. desember 1975, og basen har vært et godt kort på hånden også når det gjelder torskekriksen med England. Nå ønsker mange islandinger de amerikanske styrkene bort fra Keflavik. Man antar at Island fortsatt vil holde på sitt medlemskap i NATO, og det ryktes at det fra islandsk regjeringshold er lagt frem forslag om at basen i frem-

tiden skal være bemannet av sivilt personell assistert av representanter for det amerikanske forsvarsdepartementet.

Det er særlig venstrekretene på Island som ønsker basen avviklet — noe som ganske sikkert ikke er motiveret av nasjonale interesser og hensyn. Likevel er det likevel et faktum at den norske regjering i et brev til den islandske likesinnede, så klart viser sin mangel på nordisk solidaritetsfølelse!

Deres ved at de går inn for det

Ikke uventet fikk det islandske syn på base-politikken, støtte fra SV-representantene Finn Gustavsen og Reidar Larsen. Derned var Nordisk Råd fullstendig partipolitisert og underlagt ideologiske interesser på et helt annet plan. For det er liten tvil om at «støtten» fra SV og Kapp Det Gode Håp. Der vil hold var dominert av et anti-forstemmende å høre at den amerikansk og anti-NATO syn. Ingen mistenker herrene Gustavsen og Larsen for å ha blitt litt av en nordisk solidaritetsfølelse! Deres

mål er å svekke den amerikanske overvåkning av sovjetiske militære fartøyer. Disse kommer, ifølge eksperter, fra ishavshavnen Murmansk, og består for en stor del av u-båter med den oppgaven å patruljere USA's østkyst. I en krig venter man at sovjetiske u-båter vil benytte farvannet mellom Island og Norge for å komme

i posisjon ved Sør-Afrikas Kapp Det Gode Håp. Der vil de ligge i bakhold og vente på store tankskip på vei mot USA eller Europa og få disse senket.

For USA og landene tilsluttet NATO er det derfor ingen tvil om Keflavik-basens enorme betydning under en konfrontasjon med Sovjet. Og de nordiske land, foruten Island som har knyttet forbindelser med NATO — Norge og Danmark — har da også presisert sin lojalitet mot pakten, mens partipolitikere

(Forts. side 8)

TEUTONIUS:

Når får vi filmen om 9. april?

De senere år har gitt oss en ningsfilmer» i egentlig forspesiell type «krigsfilmer», stand, er vel tvilsomt, dertil som i motsetning til de velkjente underholdnings- og propagandafilene tar sitt utgangspunkt i faktiske historiske hendelser. Vi tenker på filmer som «The Battle of Britain», «Tora, Tora, Tora» (omstridte) historiske hen- (om det japanske angrepet deler, tvinges produsentene på Pearl Harbor) og andre av forståelige grunner til en

Om de kan kalles «opplys-

ers ikke trenger vi noen oppmerksomhet. Det at en slik film i det hele tatt produseres, kan muligens også brukes som mål for hvor redelig historieskrivningen omkring vedkommende tema har vært, dersom seierherrene (og dermed historie-skriverne) ennu er i live og ved makten.

Når det gjelder Norges 9. april hersker det megen og stor uvidenhets blandt folk. Og kan hende verre enn det: av det man tror seg å vite, er meget endog grovt fortegnet og ennu næret av kristsidens propaganda. På trykk foreligger nok en masse korrigende litteratur, men hvor mange er så interessert i sakene at de gider å gi seg i kast med det?

At dette stort sett er situasjonen, er blitt demonstrert under de mange viderverdig- heter i forbindelse med SV's to «nazi»-mandater, som på ny satte fart i den gamle disku-sjonen om Norge og 1940.

En film om den 9. april må derfor være en utford-

Meldingen om at Odinismen er offisielt gjenopprettet, har også støtt på en god del skeptisme, og på side 2 i dagens avis har Ulf Mære et innlegg, der han trekker nyhedningenes «faglige» kapasitet i tvil.

AV INNHOLDET FORØVRIG NEVNER VI:

NY BOK OM DR. GOEBBELS
En anmeldelse (side 3)

PARTIPROGRAMMER
Om gode sådanne (side 5)

DEUTSCHES
SOLDATENJAHRBUCH 1974
En bokomtale (side 4)

MENINGER OM
DAGENS POLITIKK
Aktuelle kommentarer
(side 5)

SLÆGT OG HJEMSTAVN
Om sammenhængen mellom folkeskæbne og folkeområde

OG ELLERS
det vanlige småstoffet på faste plasser.

ring til dem som steller med slikt. En film der produsenten kunne arbeide uten bundet mandat! Filmen som medium betraktet, har den rekkevidde som litteraturen ikke har — derfor ville en ærlig film om dette tema av Norges-historien være det nødvendige «korrektiv», som det heter, til våre mange feilinformerte landsmenn.

Franskmennene har allerede gått i forveien og produsert en selvransakende film om sin fadese sommeren 1940. Og amerikanerne samarbeidet filmatisk med sine «overfallsmenn» fra 1941 for å få frem filmen om Pearl Harbor. Dette til tross for at historien om det japanske «overfallet» er like tynn som historien om det tyske «overfallet» på Norge.

Filmen bør komme istand. Om vi ikke greier å stille de (Forts. side 8)

En ærlig film om Norges skjebnedato, den 9. april, vil kunne rydde opp blandt de mange vrangforestillinger.

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakser fra:

Nu er de gamle partier så langt ute, at ingen redning vil være mulig etter neste valg....

Danmark er i en situasjon, det ikke hadde behovet å være i. Politikerne har sloset vakk fordeloen ved fellesmarkedmedlemsskapet. De har øst penger ut til «sosialstøtte», hvor intet behov finnes. Alle mottar støtte til briller uansett inntekt. Alle over pensjonsalderen skal ha folkepensjon uansett inntekt. Alle skal ha støtte til hobbyvirksomhet, og alle over fjorten kaller seg studerende og skal ha støtte til det.

Vi yter støtte gjennom skattene til marxistisk nedbrytende indoktrinering på universiteter og seminarer — Danmark er snart et galehus, hvor ethvert pauvert initiativ støttes av statskassen — når det bare er noe med «studier», fritidssyssler eller «forsorg».

Og hvem er det, som har fostret de fåelige ideer? Hvem er det, som utleverte nøkkelen til statskassen til enhver bortkommen marxistisk «pedagog», psykolog eller sosiolog? Det er da de selvsamme folk fra de selvsamme partier, som led et så svende valgnederlag som noensinne i danmarkshistorien....

De har på alle hold og kanter gjordt det så skitt, som noe kan gjøres. Nu fortsetter de, hvor de slapp med lapp på lapp på det gamle, slitte filleteppe. Tvangssparing, høyere moms, avgifter og skatter opp ad dører og ned ad stolper. Det selvsame ødeleggende mønster som før valget.

Kun på et punkt er forholdet et annet: Før valget hadde de mandat til å gjøre som de gjorde. Valget frakot dem dette mandat — og de fortsetter som intet var hendt..

NATION EUROPA

Regjeringspartiene lar seg ikke overgå av noen når det gjelder trotskap mot forfatningen, uttalte forbundskansler Brandt nylig i forbundsdagen. Men hvordan ser det ut i virkeligheten — foran innfødte briter, som hadde

stemmelsen i grunnloven?

Willy Brandt selv kasterte den tradisjonelle «Beretningen om nasjonens tilstand i det splitte Tyskland» allerede i det ytre, der ved at han strøk ordene «i det splitte Tyskland». Den som gjorde delingen traktatfast, kan ikke beklage seg over resultatet.... Derfor må også fra bundespresident Rengers handlingsmåte betegnes som korrekt: Hun lot fjerne fra Forbundshusets hovedinngang det Tysklands-kart, som har hengt der i en årrekke og vist landet i dets grenser fra 1937. Kartet ble bragt til Forbundsdagens arkiv: symbolisk nok av en forbundsregjering som med sin avtale med DDR også i virkeligheten sendte Tysklands enhet til arkivet.

Og endelig tillater den eneste partipolitisk sett heltykke forbundspresident Heinemann å trekke tysk enhet historisk «i tvil». Den har «ingen verdi i seg selv». «Den nasjonale enhetsstat» er «ikke normalen i tysk historie», da den bare varte i 74 år og dessuten førte til to kriger..

Så grusomt det enn lyder: Så lenge piggråd og miner skiller tyskere fra tyskere, så lenge ildorderen står ved makt, så lenge fengslene i Midt-Tyskland er fylt med tyskere som har forsøkt å flykte og slike som forsøkte å hjelpe dem med det — så lenge har ikke delingen «normalisert» seg. Tilvendelsen av status quo ville være det verste. Og det er akkurat hva enkelte mener med «avspenning».

Spearhead

Når det gjelder innvandringsspørsmålet, er regjeringens fremgangsmåte preget av den mest forsettlig uheldighet. Millioner av stemmer ble vunnet under valget i 1970 ved å love at ytterligere innvandring skulle være gjenstand for streng kontroll. I virkeligheten fortsatte den nesten uten noen effektiv kontroll i det hele tatt frem til 1972, da hele humbugen avslørte seg selv, ved at regjeringen kapituleret overfor general Amin og tillot titusenvis av uganda-asiater å oversvømme landet. Disse inntraengerne fikk øyeblikkelig plass først i køen av boligsökende — foran innfødte briter, som hadde

ventet i årevis på å få et hjem, og nu, bare et drøyt år etter at asiatene ankom, blir det meldt at samtlige er i hus. Myndighetene hadde gitt dem fortrinnsrett frem for vårt eget folk.

Og dette gjelder bare løftene fra valget i 1970!

to the POINT

I år — kanskje endog før vi skriver medio mars, kan vi komme til å si farvel til de store multi-nasjonale oljeselskapene slik vi kjenner dem idag. Tilbakegangen for disse olje-imperier og fallet i deres inntekter skyldes det forhold, at de arabiske og andre regjeringer har besluttet å nasjonalisere sine oljessonser. Det hele begynte med Mexico så langt tilbake som i 20-årene.

Idag er det stadig færre og færre oljeselskaper som kontrollerer selve letingen og boringen etter olje. Ja, idag er endog deres utvinningsrettigheter truet. Det er lokale regjeringer, som med sine egne oljeministre bestemmer hvem som skal føre letingen, hvor meget olje som skal utvinnes og hvilke priser som skal fastsettes.

Den suksess som OPEC, organisasjonen av de oljeeksporterende land, har hatt i sine konfrontasjoner med oljeforbrukerne, har overbevist araberne og andre, om at deres regjeringer bare må fortsette å hevde sine interesser direkte på verdens oljemarked....

Således ser det altså ut som om både kjøp, salg og distribusjon såvel som selve produksjonen av olje i den tredje verden, er i ferd med å fravristes oljeselskapene, skjønt de får fortsatt lov til å virke som meglere og tekniske rådgivere....

Bok-tjenesten

melder at 1974-utgaven av **Deutsches Soldaten-jahrbuch** er kommet inn på lager.
Prisen er kr. 53,00 pr. stk. Se for øvrig omtalen i dagens utgave av Folk og Land.

ULF MÆRE:

«ODIN-DYRKERE» OG NORDISK RELIGIØSITET

FOLK OG LAND har et par ganger brukt artikler om «Odin-dyrkelse» på Island og i Canada. Omtalen fra redaksjonens side har vært positiv. Jeg vil her stille et stort spørsmålstege både ved seriøsitet og det åndelige budskap hos «odinistene».

Da saken ble omtalt i norsk presse i høst ble der nemlig serveret et bilde av en av de islandske «hedningene» på kne foran sin offerplass. Videre fikk vi høre at der skal bygges gudshus, opprettes prestestilling og drives dyrkelse av «gudene».

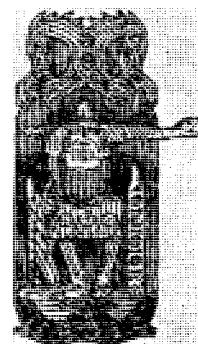
Alt dette viser at vi har med regelrette ignoranter å gjøre, som bare kan utrette skade. De har tatt alle kristendommens former og forestillinger, satt Odin på toppen, og kalt det hele «norrøn religion».

Men norrøn religion, eller riktigere mytologi, hadde ikke bare andre former, men også et annet innhold enn den opprinnelige orientalske kristendommen. Den slaviske tilbedelse av guddommen er orientalsk, ikke norrøn. Guddyrkelsen betraktet som et mål i seg selv, er orientalsk, ikke norrøn. Tanken om den allmektige eneguden er orientalsk, ikke norrøn.

Norsk mytologi før kristendommens innføring viser at den tids mennesker hadde et nøkternet forhold til sine «guder» — bare tenk på den humoristiske fremstilling av Tors ferd til jotnen Trym. I elskov, fest og strid oppviser nordiske «guder» menneskelige egenskaper.

De står fjernt fra abstrakte figurer som Jesus eller Buddha. Dette har selvfølgelig sammenheng med bakgrunnen til de gammel-nordiske gude-skikkelsene. Vi har antagelig her å gjøre med en opprinnelig forfedre-dyrkelse som etterhvert er blitt koblet sammen med gamle panteistiske forestillinger om naturkraftene. Slik forstått var også det store antall gudeskikkelsene i nordisk mytologi både naturlig og nødvendig.

Derfor var heller ikke dyrkelsen av guddommene et mål i seg selv, men skulle tjene slektens og stammens fruktbarhet og styrke og fremme grøden og forholdet til naturkraftene. Godene var ikke funksjonærer i et religiøst maktapparat til utøvelse av formålsløse ritualer, men formidlere av fellesskapets gaver til de evige

Forfatteren av denne artikkelen twiler på om Odin ville sette særlig pris på sine nymotens «disipler».

livskrefter. Fra Snorre kjenner vi til hvordan svearne drepte og ofret sin konge, som samtidig var øverste gode, fordi grøden hadde sviktet. Et overbevisende vitnesbyrd om hvordan nordisk religionsutøvelse var en tjenner for folkefellesskapet.

Kristendommen har delvis hatt en lignende funksjon, men bare i den grad den har tatt opp i seg verdiene som lå til grunn for nordisk religiøsitet. I mange tilfelle har jo kirken også stjålet formene fra den før-kristne tid, tydeligst ser vi dette i julefeiringen. Kristendommens verdi-anarki og heterogenitet trer tydeligere frem enn noengang før i våre dager. Jeg tenker her selvstilt på kirkens tvetydige og delvis sympatiske holdning til liberalismen/marxismen.

Håpet hos store grupper venstre-kristne er tydeligvis å slutte ringen mellom det syndige og proletariske menneske-bilde.

En klargjøring og bevisstgjøring av de nordiske grunnverdier blandt mennesker av vår egen stamme, er et viktig og nyttig arbeide. Men vi bør reagere mot at sikret velmenende sjeler lager sirkus av arven fra Nordens storhetstid. En renesanse av Tor/Odin-dyrkelsen er hverken mulig eller ønskelig. Vi må derimot sette oss inn i hvilke verdier gudeskikkelsene symboliserte, og bygge opp en verdiskala ut fra dette. Denne kan danne grunnlaget for en nordisk etikk med forpliktelser for vår egen tid.

Da kan vi kanskje endelig få stanset utopistenes frenetiske angrep mot menneskenaturen, og igjen knytte båndene til Nordens jord og blod.

Definisjon:

Rasjonalisering, står det i vårt uoffisielle leksikon, er det når flere personer gjør den samme jobben dårligere, og med et eget direktorat til å skryte av det.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSM

«Look to Norway»

En spesielt raffinert fremgangsmåte, som finner anvendelse når man vil ramme regimer man ikke «liker», er å tildele en eller annen lokal opposisjonell personlighet i vedkommende land Nobelprisen. Det er særlig litteratur- og/eller fredsprisen, som egner seg i slike tilfeller, og de er blitt flittig benyttet av den etterhvert så links-betonte Nobel-komite.

Således har disse prisene i de senere år kommet mangen tvilsom kandidat til gode. Vi tviler sterkt på om Nobel ville ha godtatt denne politiske anvendelse av hans fond. For at enkelte av disse utdelingene er til dels meget politisk befengt, vitner alene den voldsomme striden rundt Nobelkomitéens avgjørelser om. Selv Nobel-komiteen kan i all sin selvopptattethet ikke ha unngått å registrere det. Vi gikk for øvrig vite hvordan man ville reagert her hjemme, om Sigurd Allern hadde mottatt et større beløp til sin revolusjonskasse via en «Maos fredspris».

Hvis en enslig skribent stiller til slag mot det mektige Kreml-regimet, er det bemerkelsesverdig nok og røper utvilsomt en modig mann. Men like uomtvistelig er det at herrene i Kreml har midler til å forsvare seg med, likeledes at de ikke nøler med å benytte sin makt. Hvilk risiko man løper ved å utføre dem, bør man kalkulere på forhånd. Men demokratene har en merkelig holdning til slike livsens realiteter — de mener selv at de har en slags «rett» til å angripe, uten at den angrepne part har noen tilsvarende rett til å ta igjen.

Det er tilfellet Solsjenitsyn vi vil frem til. At han er en fremragende forfatter, kan godt være en side av saken — vi har personlig ikke lest noe av ham. Det som imidlertid springer en i øynene, er at han ikke først og fremst fikk sin pris på grunn av sitt forfatterskap i og for seg, men fordi hans skrifter hadde en bevisst politisk brodd man mente å kunne dra nytte av.

Hvorvidt Kreml-lederne fortjener den opposisjon de pådrar seg, får bli gjenstand for vurdering en annen gang, det som er vesentlig i dette tilfellet, er at de var tvunget til å parere en provokasjon, som ville gi deres fiender poengene uansett. Solsjenitsyns reise til Vesten har nærmest fått preg av en utelevering til den skandale- og sensasjonshungrige pressen, som for tiden gasser seg i antisovjetisk propaganda. En besynderlig slagskygge etter en Nobelpri-tildeling. Man får en beklemmende følelse av at det er DETTE man egentlig har gått og gledet seg til.

Til overmål står så representanter for det offisielle Norge frem og taler i hyklerske vendinger om den skamløse måten, hvorpå russerne behandler Solsjenitsyn og «det frie ord». Her i huset synes vi slike toneganger virker direkte usmakelige så lenge det kommer fra hold, som selv lot en Knut Hamsun få omtrent den samme medfarten som Solsjenitsyn og andre russiske forfattere. Hvor var den meget omtalte «menneskelighet» dengang?

Hamsuns eneste form for «krigføring» hadde også vært det han presterte med pennen. Mentalundersøkelse, inne-sperring på gammelhjem og inndragning av praktisk talt hele formuen, var seierherrenes justis. I så henseende var man nokså «sovjetiske» av seg også i det lille Norge. Men idag opptrer man som om tilfellet Hamsun ikke eksisterte — og dertil som om det ville være utenkelig «i vårt demokrati». Vi er alt annet enn overbevist.

SIEGFRIED:

Wehrmachts forbindelsesoffiser hos dr. Goebbels

Interessant ny bok om propagandaministeren

Bortsett fra Hitler selv er det vel ingen av Det tredje Rikes ledende menn som har vært viet slik omtale i bøker og skrifter som hans propagandaminister, dr. Goebbels. Og fordømmelsen har praktisk talt vært enstemmig. Vi kan i farten bare minnes en eneste forfatter av slike bøker som har tatt ham i forsvar, nemlig prinsen av Schaumburg Lippe i «Dr. G.». Nå var det naturligvis i og for seg et dyptveiende innlegg til fordel for den meget baktalte minister, ettersom ingen egentlig har villet benekte at prinsen var en høyst anstendig mann og han dessuten som adjutant hos dr. Goebbels i lengre tid kom ham meget nær inn på livet.

Men flommen av bøker om dr. Goebbels tar visselig heller ikke slutt, for man blir ikke så lett ferdig med denne begavede, lett dia-bolske propagandamann. Og nylig har det da også kommet en ny bok om Goebbels, skrevet av oberst Hans-Leo Martin som under storparten av krigen var forbindelsesoffiser mellom Oberkommando der Wehrmacht og dr. Goebbels. Oberst Martin var selv knyttet til propagandaavdelingen i OKW og ettersom det jo bestod et visst konkurranseforhold mellom Wehrmachts-propagandaen og propagandaministeriet, er det naturlig å forstå at oberst Martin nærmest betraktet seg selv som i fieland i propagandaministeriet. Dr. Goebbels ville selv ha seg underlagt også wehrmachtspropagandaen og var dessuten som så mange av partilederne nesten fiendtlig innstillet overfor offiserskoroset, så en skal ikke egentlig vente noen velvillig innstilling hos denne offiseren, som forøvrig var langt fra partimedlem.

Likvel følte han etterhvert en slags motvillig beundring for mannen og delegasjonen var invitert til kjemperen dr. Goebbels, og middag hos dr. Goebbels i

Fra et pressemøte hos Goebbels.

dette kommer også klart frem i boken, selvom naturligvis hans distansering fra partiet og dets menn kommer tydelig frem — forøvrig etter tidens mote.

Det er litt av hvert interessant å finne i oberst Martins bok. Obersten måtte hver dag innfinne seg hos dr. Goebbels kl. 10.45 og redegjøre for den militære situasjon — etter Hitlers direkte ordre uten andre tilhørere. Et kvarter senere hadde Goebbels så sin såkalte «ministerkonferanse» hvor obersten og dr. Goebbels redegjorde for situasjonen for representanter for de andre ministerier.

Oberst Martin har merket seg mange små detaljer i dr. Goebbels oppførsel, som forøvrig undertegnede kan underskrive på er riktige i visse trekk. Han forteller således at Goebbels hadde en egen teknikk når han hilste på noen. Han ga vedkommende hånden og så herunder på vedkommende slik at han nesten fikk følelsen av å være en lenge etterlengtet venn. Da undertegnede sammen med en norsk kulturdelegasjon var invitert til

1941 hendte nettopp dette. Vi ble stillet opp på en lang rekke og forestilt for propagandaministeren i tur og orden. Han ga oss hånden og så gjennomborende på hver enkelt.

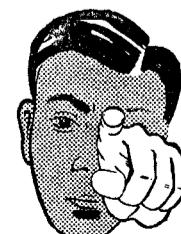
Nå gir ikke oberst Martin meget for dr. Goebbels som dannet selskapsmann, og han kritiserer nettopp dette med den høytidelige oppstilling under en slik presentasjon, blant annet. Det var fru Goebbels som sørget for tonen i slike selskaper, og passet på at ingen av gjestene ble neglisjert, skriver obersten. Goebbels selv var tilbøyelig til å holde seg til noen få når han fant gode tilhørere.

Men han kunne da være elskverdig nok hvis han ville, og det var han da også ved den anledning vi nevnte, da han ga middag for den norske delegasjon. Riktig nok var ikke fru Goebbels tilstede da, men ministeren tødde slik opp at han viste sine norske gjester fotografialbumer med bilder av sine mange barn.

Ellers var jo dr. Goebbels kjent for sin skarpe tunge og sitt sarkastiske vesen. Han sparte så å si ingen, og derfor hadde han da også langt flere fiender enn venner innen partiet og riksledelsen. Hans glede ved et «bon mot» var så stor at han vanskelig kunne beherske seg.

Oberst Martin måtte ledse Goebbels på mange lange reiser og var også ofte invitert hjem til ham. Han

(Forts. side 6)

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

ETTER FALUN

Fysisk fostring var et av stikkordene i Hitlers Tyskland. Hitler Jugend og arbeidstjenesten forbedret den almenne fysiske tilstand hos den tyske ungdom, og viste man gode takter innen idretten ble dette oppmuntret og fulgt opp på en sunn og riktig måte.

Resultatene uteble da heller ikke. Under olympiadene i 1936 ble Tyskland beste nasjon. Fulgt av U.S.A., Sverige, Finnland, Italia og Norge (!) — tidene forandrer seg og vi med dem.... Idag ville en slik rekkefølge etter en sommerolympiade vært intet mindre enn en sensasjon.

For et par uker siden ble VM på ski i Falun avviklet. Det norske folk var igjen

samlet — foran TV-appara-å drive idrett. Det ble samtidene! Enkelte forventninger ble innfridd, men det ble for den øst-tyske ungdom — stort sett skuffelser sett med norske øyne.

Et land imponerte med sin innsats, selv om det på ingen måte var noen overraskelse at nettopp Øst-Tyskland, ble dette VM's store triumfator. I hoppbakken og i løypa forsøkte de seg godt av medaljefatet, og blant konkurrentene er de kjent for å være sympatiske og stillferdige idrettsmenn. Ingen store ord — bare innsats og resultater!

En av de øst-tyske storhopperne forklarte deres fremgang og suksess med, at idretten ble fulgt med en slik interesse av staten og partiet! Ungdommen ble oppmuntret og gitt gode muligheter til

Det Tredje Riket har havnet, og de bruker den godt!

I Nasjonal Samling's program fra 1934, finner vi følgende under punkt 20:

— Folkehelsen styrkes ved bedre hygiene og bedre boligforhold, ved å motarbeide alkoholmisbruk og opphjelpe sunn folkeidrett.»

Og punkt 23:

— Bedre skoleutdannelse på kortere tid med større vekt på karakterdannelse, samfunnsånd, kroppsutvikling og det praktiske livet.»

Hvem vet hvordan stillingen kunne ha vært etter Falun om også det demokratiske Norge hadde forvaltet sin arv bedre?

FOLK og LAND — nå også som eksempel!!

Folk og Land er i skuddet for tiden! Ikke bare selger vi ut hele opplaget, eller opplever å bli nevnt som en av de få bestående aviser etter en russisk okkupasjon i «Anders Langes Avis» — nei, nå har også våre forvirrede klassekamp-kollegaer funnet det nødvendig å bruke Norges eneste nasjonale organ som et eksempel for å forklare kamerat Kjell Cordtssen i «Orientering», hvorfor det er feil med uinnskrenket ytringsfrihet i et sosialistisk Norge. Vi siterer:

— Nazistene gir idag ut ei avis som heter «Folk og Land». Det er ikke ei avis der de tar sjølkritikk på fortida si. Det er ei avis der gammelnazistene maner til kamp for ny nazisme, for nye jødeforfølger, for rasehat og terror overfor arbeidsfolk. Skal vi slepe den slags med oss inn i sosialismen? Svaret er nei! Nazi-blekka skal forbys. Og vi tror ikke at marxist-leninistene vil være alleine om å forby den.»

Merkelig å lese dette i «Klassekampen». Det er jo avisens som mer enn noen annen har gått til angrep på Israel og der bor det unekeligt jøder. Men «Jon M», signaturen som har født de kloke ord, er vel noe dårlig in-

formert om bakgrunnen til nasjonalistenes skarpe lys på verdensjødedommen — skjønt man burde vente at noe snart ville kunne gå opp for «Jon M» og hans like-menn i disse tider!

Også terror mot arbeids-folk da! Når leste man noe slikt i et såkalt «nazi-organ»? Det var tross alt arbeiderne som bragte Hitler til makten, og det som da skjedde, avskaffelse av arbeidsløsheten, innføringen av barne-trygd, arbeidsløshetsstrygd o.s.v., bygging av boliger, utbygging av helsevesenet — kort sagt en virkelig sosialistisk dreining — det kan man da knapt kalte terror mot arbeidsfolk?

Det «Jon M» tenker på, er vel den motstand «marxist-leninistene» møter fra nasjonale kretser og aviser. For disse ser ikke Stalin og Mao som foregangsmenn for noe arbeiderparadis — snarere tvert imot! Derfor burde vel sprederne av slike terror-

Velkommen!

Siste nytt fra Det Norske Demokrati: Sydlandsk temperament, nå også som formildende omstendighet! Den rørende historie stammer fra det utadvendte Bergen, hvor man i en sak mot en tyrker som hadde truet sin norske venninne med kniv, fant at den arme lysebrune beiler så avgjordt ikke kunne straffes videre hardt: han var jo utlending! Retten fant at dette med å bruke dolken som et argument i seg selv var et høyst forståelig trekk, og den hissige tyrker slipper med noen få måneder.

Det skulle ikke forundre oss om folk etter dette trekker den konklusjon at vi har å gjøre med en lov mot nordmenn, og til beskyttelse av knivføre utlendinger. Men hvorfor da ikke ta skritt fullt ut og lansere Norge som knivstikkernes paradis? Velkommen til Norge, (delvis) fritt land, ennå forholdsvis ren luft og ikke minst rimelig med plass til Riddere av den Hellige Springkniv. OBS! Gjelder ikke nordmenn!

Eller er det rett og slett den bizarre bergensiske humor som har vært ute igjen?

Dick Kobro.

uten trenger vel stakkarne «ei blekke» å drive «sjølkritikk» i!

ALARIK:

Den tyske soldatårbok for 1974

Noe forsinket fra forlaget foreligger årets utgave av «Deutsches Soldatenjahrbuch 1974». For alle dem som allerede kjenner denne utmerkede publikasjon, vil en nærmere presentasjon være overflødig, boken er like omfangsrik og allsidig som de tidligere årganger.

Tradisjonen tro lar forlaget en av de gamle offiserer skrive innledningen. Da det begynner å synnes i feltmarskalkenes rekke, må man slippe generaloberstene til, og årets utvalgte er Karl Hollidt — veteran fra begge verdenskriger.

Foruten den vanlige oversiktsskalender med alle minneverdige datoer, er boken full av stoff fra nesten alle tenkelige felter innen forsvarsvæsen. Den militærpolitiske «leder» i årets utgave har tittelen «Illusjon og virkelighet», og omhandler Sovjetunionens politikk overfor Vesten.

Spesielt interessante er de mange biografiske notiser om fremstående soldater i nutid og fortid. En fyldig omtale er spandert på generalfeltmarskalk Ewald Kleist, kjent som sjefen for den såkalte «Panzergruppe Kleist» under felttoget mot Sovjetunionen. Av andre personligheter som er omtalt i årboken, nevner vi generaloberst Friedrich Dollmann, generaloberst von Mackens (husaren), generaloberst stordomiral von Tirpitz, skaperen av keiserrikets krigsmarine.

For dem som er mer interessert i de forskjellige våpenene, har årboken også en hel del. En artikkel om den preussiske marine og en om det moderne vesttyske Bundesluftwaffe er begge meget instruktive. Og hva

markstridskreftene angår, finner vi stoff om «oppklarende artilleri», 1. Gebirgsdivision (østfronten 1941), panser-jeger-avdeling 561 og en opplysende artikkel om «Der Wehrmachtführungsstab» og hvordan denne høye kommandoinstans kom i stand.

Av krigshistorisk stoff bør artikkelen «På spor etter invasjonen» nevnes. Forfatteren skildrer her det franske landskapet Normandie og den allierte invasjonen i 1944. En likeledes interessant reisebeskrivelse fra Øst-Preußen tiltrekker seg også oppmerksomhet. Forfatteren hevder at den polske forsømmelse av denne landsdel og dens gjenoppbygging er det mest påfallende for enhver besøkende. Kanskje føler man seg ennu ikke sikker på at man skal få beholde landet.

Noe så militært som ordener og medaljer kan man selvsagt ikke unngå i et verk som den tyske soldatårboken. Flere slike har da også fått sin spesielle behandling, deriblant «Das Bandenkampfanzichen» for partisanbekjempelse under Den 2. verdenskrig, «Ballon-Beobachterabzeichen» og den keiserlige Franz-Joseph-ordenen. Samtlige avbildet, den sistnevnte endog med en tosiders farveplansje visende alle ordenklasser.

Det vil føre for langt å (Forts. side 8)

Den tyske soldatertradisjon blir ivaretatt på en verdig måte av «Deutsches Soldatenjahrbuch».

Partiprogrammer

I Danmark og andre lande er tiden løbet fra partiprogrammer, der som regel før eller siden viser sig at være selvmotsigende og utopisk i økkemad beregnet for godtroende stemmekvæg af den åh så demokratiske slags. —

Overskriften på mange partiprogrammer består således ofte af ordene: Frihed, Ligthed og Broderskab. En ord-sammensætning, der netop er selvimodsigende. For skal der være lighed mellem alle, kan frihed ikke bestå, idet man da må tage fra de arbejdsmødre og give til de dovne!

Virkelig gode partiprogrammer er imidlertid set i Danmarkshistorien. Vi kan her gengive de høje mål, et lille parti fra trediverne havde sat sig: Sammenfattet i eviggyldige sætninger....

Riget

Danmark skal bestå som et selvstændigt kongerige under Dannebrog. Som et nordisk folk skal vi udbygge det skandinaviske skæbnefælleskab. Danmarks udenrigspolitik skal gå aktivt ind for en retfærdig nyordning af Europa.

Styreformen

Det danske kongedømmes forfatningsmessige beføjelser skal udvides. Forfatningsændringer og større

lovforslag skal stilles under folkeafstemning.

Samfundet

Dansk indfødsret kan kun erhverves af den, hvis æt er dansk eller som nedstammer fra et beslægtet folk.

Det danske retsvæsen skal rennes for fremmed indflytelse.

Pligten og retten til arbejde skal stadfestes grundlovsmaessigt.

Landets pengevæsen skal tjene arbejdet og løsrides fra enhver form for spekulation.

Al indirekte skat på livsfornødenheder skal ophæves.

Dagspressen skal være uafhængig af særinteresser.

Kunsten skal bygge på vores ætbare kultur og karaktervaerdier.

Den videnskabelige forskning skal i størst mulig udstrækning støttes.

Trosfriheden skal fortsat sikres grundlovsmaessigt.

Der må ikke bestå hemmelige organisationer.

Folket

Kun ved sunde og børnerige familier af nordisk byrd kan Danmarks fremtid sikres.

Socialreformen skal erstattes med en altomfattende folkeforsikring.

Såvel i folkeskolen som i

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

ULOVLIGE STREIKER

Det later til at folk flest ikke skjønner hvor det bærer hen med alle disse ulovlige streikene som små venstreradikale grupperinger setter i gang på løpende bånd. Størst føeling med dem har vel folk fått gjennom sykepleierstreiken i sin tid og nå i de siste dager gjennom streiken ved Holmenkolbanen, som har rammet på det alvorligste et stort antall mennesker av alle aldre og kategorier. I begge tilfeller er det faktisk tale om ulovlige streikere på områder som må kalles livsviktige.

Hvis man ikke opp gjenom årene hadde fått etablert dette vanvittige og meningsløse uttrykket «streikebryter» og gjort dette så altomfattende at ingen overhodet våger på en fornuftig måte å sette seg opp mot ulovlige streikere, oftest av

politisk art, så ville naturligvis slike streikere lett få seg ordne. Det er klart at alle anstendige mennesker fordommer streikebrytere under en lovlig konflikt av faglig karakter, men like klart synes vi det må være at man ikke kan anvende begrepet på folk som nekter å bøye seg for ulovlige streikevedtak av politisk art, som stort sett bare har til hensikt å undergrave det bestående samfund.

Bortsett fra det uskyldige publikum som rammes på det hårdeste ved slike streikere, er det også i første rekke fagbevegelsen det går ut over. Ordningen av arbeidsforholdene i dette land bygger jo på avtaler mellom arbeidstagere og arbeidsgivere, men hvis dette ulovlige streikevesenet får bre seg, faller jo hele denne ordningen i fisk.

SLÆGT OG HJEMSTAVN

Er der en dybere sammenhæng mellem folkeskæbne og folkeområde?

Af Jens

Slagordet «Blut und Boden» er kendt fra de åndelige og politiske kampe som udkämpedes i vort sydlige naboland og som udkämpes i grænselandet Slesvig. I «Slægt og Hjemstavn» finder vi den bedste danske oversættelse af dette løsen, der søger at forbinde moderne raceforskning med ætbare traditioner fra hedenhold, og at vise den dybe sammenhæng mellem folkeskæbne og landsområde.

Danmark som det mest tætbefolkede land i Nordeuropa

En betragtning af sammenhængen mellem slægt og hjemstavn må for vort vedkommende tage sit udgangspunkt i den kendsgerning, at Danmark med samt de skånske provinser fra slutningen af stenalderen til omkring 1200 e. Kr. har været Nord-

undervisningen lægges mere vægt på karakterdannelsen end på den golde kundskabstilegnelse.

Styrkelsen af forsvarsviljen skal danne grundlaget for hele folkets opdragelse.

Se det var brave ord!

europeas tættebefolkede landområde. Først i løbet af middelalderen, men navnlige i den nyere og nyeste, medfører minedrift og industrialisering en væsentlig forskydning i Nordeuropas befolkningsforhold. Omkring 1200 menes Danmark at have haft over 1 million indbyggere, England 2 og Tyskland 5, medens Norges og Sveriges samlede folketal ikke nær nærede op på siden af vort.

Skandinavien som den nordiske races hjemsted

Arkæologerne har fastslået, at Danmark og det sydlige Skandinavien i den yngre stenalder blev samlingsstedet for de stammer, af hvilke den nordiske race er

Vi for vide på tog over gyngende våg....

Uden de endeløse vogntog fra nord ude over Europas og Asiens sletter, uden de normanniske drageskibes togter mod Vestens og Sydens kyster kan vi ikke tænke os verdenshistorien. (Forts. side 6)

SOLSJENITSYN-FEBEREN RASER

En veritabel moralsk stormraser i hele Norges land, og den har greppt alle slags liberalister fra yderste høyre til langt ut på venstre fløy. Det gælder som man vil forstå Solsjenitsyn, den russiske motstandsmann som fikk Nobelprisen av svenskene av åpenbart politiske grunner. Vi har all mulig sympati og respekt for en så modig mann som han, og vi deler også på mange måter hans syn, bl.a. når det gælder hans forsvar for general Vlassov, men vi kan ikke si annet enn at vi synes de røde makthaverne har behandlet ham på en overraskende pen måte. Det lar seg jo ikke beklage at han gang på gang har opptrådt sammen med utlendinger mot sitt eget land, og at det vel ikke lot seg gjøre længer for Kreml å la ham fortsette. I stedetfor å likvidere ham efter Stalinmønster, eller iallfall anbringe ham i en fangeleir eller et sinnssykehus, så har makthaverne i Kreml, tydeligvis til alminnelig skuffelse for alle gråtekone i vest, bare fulgt gammelt norsk mørnskrevet i juni 1940 «efter kapitulasjonen». Også Lie ser da tydeligvis en forskjell på det som hendte før og efter denne kapitulasjon. Han tilføyet også at det var skrevet efter påbud av myndigheterne. Disse myndigheter den gang var som kient på den norske side administrasjonsrådet. Dirigeringen av presen fra okkupasjonsmakten side var heller ikke slått ut i full blomst dengang.

(Forts. side 6)

FRA GALLERIET**Leserne har ordet****KLOAKKORGAN**

Herr redaktør!

Har mottatt to nummer av avisen Folk og Land — videre en anmodning om å tegne abonnement på avisen. I så måte vil jeg utrykkelig gjøre oppmerksom på at et sådant «kloakkorgan» ikke bare forekommer meg uinteressant, men direkte motbydelig.

Vil derfor fråbe meg en videre kontakt.

Med avsky
Håkon Sund, Oslo

Sukk! Og vi som synes at et rykende ferskt eksemplar av vår kjære avis dufter som en kirsebærblomst om våren.

Red.

SUF (m-l) MOT NUF (ns)

Herr redaktør.

Jeg har hørt om episoden på Blindern 31. januar da venstreorienterte studenter fysisk motsatte seg at Nasjonal Ungdomsfylking skulle få sette opp en stand. La meg først gratulere NUF for å ha vist mot til å stå fram i de venstreorientertes høyborg. Så ensrettet som norsk studentopinion etterhvert har blitt, er det på høy tid at noen våger å ta ordentlig til motmæle.

I lengre tid har marxistene påstått at det er de som er de diskriminerte folkets talsmenn som makthaverne forsøker å holde nede. Eksempelet med hvem som får ha stand og hvem som ikke får ha stand ved Universitetet viser hulheten i denne propaganda. Marxistene som vil undergrave vårt samfunn til fordel for østlige makthaver, får drive sin propagandavirksomhet i vårt land. Ettergivende liberalere og pragmatiske konservative likeså. Men de som vil forsvara det norske folks rett til å overleve som nasjon, de skal nektes å få komme til orde.

Dette er ikke et spørsmål om toleranse, skrev Dagbladet dagen etter i et affektfullt angrep på NUF. Nei

visst, den liberale radikalisme har aldri vært særlig tolerant overfor dem som virkelig vil forsvare vårt land, det være seg på religiøst, på forsvarmessig eller på rasemessig grunnlag. Derimot er det ikke måte på toleranse overfor alle minoriteter som moralsk, militært og rasemessig vil undergrave vår nasjon.

Angivelig var det en «kvavisitenskapelig» raselære som studentene ikke kunne tåle. Hvis det virkelig hadde dreid seg om kvavisitenskap, burde vel de liberale akademikere ha kunnet argumentere mot den. I såfall ville det vel ikke være noen fare for dem å få lagt det hele frem. Men se, det var dette de ikke våget av frykt for at hulheten i deres eget propagandamessige overtak skulle bli gjennomskuet.

La meg til slutt få henvise til en ny bok av den engelske professor emeritus fra Cambridge John R. Baker med tittel *Race* og utgitt på Oxford University Press. Her får vi et 700 siders sammendrag av forskningen om dette emne på historisk, biologisk, paleontologisk, fysisk og sosialantropologisk grunnlag. Etter gjennomgåelsen av alle dataene er dr. Bakers konklusjon at det finnes en større andel av folk med anlegg for høy intelligens i visse raser enn i andre.

Dette sier vitenskapen. Men dette kan altså ikke tolereres av venstreorienterte studenter og liberale pressemenn når de vitenskapelige resultater går imot deres egne inngrødde fordommer om at alle folk skal være like uansett herkomst.

M. B., Oslo

Herr redaktør!

Sender hermed et utklipt: «nå er det vår tur!» Det er litt av en spøkefugl som har fått dette inn i Bergens Arbeiderblad, spesielt når vi tenker på hva underskrivens «etternavn» betyr på norsk.

ANONYME BREVER

Vi mottar med jevne mellomrom innlegg etc. med brever uten avsender. Slike innlegg blir like lite trykket hos oss som hos andre — de havner i papirkurven. Innsendere som ikke vil ha sitt navn i avisen, kan selvsagt skrive under pseudonym, men de må likevel oppgi korrekt avsender til oss.

NÅ ER DET VÅR TUR!

Tysklandsfangene har fått erstatning. Krigsseilerne har fått sine penger. Nu forlanger krigsdeltakere fra marinene å få penger. Men er det ikke snart på tide at vi får erstatning alle vi som gikk her hjemme blant fienden og sultet og frøs i fem lange og tunge år? Vi som slavet i arbeidstjenesten, vi som ble tvunget til å bygge festninger for tyskerne, vi som måt-

(forts. fra side 3)

Wehrmachts..

kom derfor nær inn på ministeren og avslører mange av hans hemmelige meninger som ellers ikke kom frem for offentligheten. Obersten er meget imponert over den ro og tillitsfullhet dr. Goebbels kunne utstråle på «ministerkontrahentene» trass i at han like før hadde gitt uttrykk for sort fortvilelse over situasjonen.

Han ga ofte uttrykk for uenighet i Hitlers krigføring og spesielt etter Stalingrad ble dette mere og mere utpreget — men bare i samtal med Martin.

Dr. Goebbels var i det hele tatt meget skeptisk innstilt til krigen mot Sovjet-samveldet, mener obersten, og etterhvert som tilbakeslagene i øst kom, var han mest innstillet på å komme til en ordning med Sovjet-samveldet. Men hans oppfatning vant ikke gehør.

Forfatteren omtaler ellers noe som tør ha en viss interesse i norsk sammenheng. Det ble som kjent i sin tid gjort et stort nummer av visse nedsettende bemerkninger om Quisling som skulle stamme fra dr. Goebbels dagbok. Oberst Martin skriver om dagboken at det forekommer ham tvilsomt om dagboken overhodet svarer til sannheten. Den bør gransktes og vurderes ikke bare av historikere, men også av psykologer, mener han.

Han anfører ellers at dr. Goebbels' innflytelse hos Hitler er høyst overvurdert, ikke minst fordi han jo ikke oppholdt seg i Führerhauptquartier. Og han hevder at Goebbels slett ikke så på Hitler som noe ideal og en guddom. Riktignok gir han uttrykk for noe slikt i dagbøkene, men grunnen til det var direkte redsel for Hitler, skriver obersten. Han var redd for å falle i unåde og at dagboken da kunne bli brukt mot ham. Bakgrunnen for denne redsel var oppgjøret med Röhm i 1934, da Goebbels selv var direkte i farsonen.

Hans-Leo Martin: Unser Mann bei Goebbels. Kurt Vowinkel Verlag, Neckargemünd 1973.

te drikke borgerakevitt så vi fikk varig men. Vi som måtte på svartebørsen for å kjøpe mat i dyre domme så ungene skulle overleve. Nu har vi ventet i tredve år på rettferdighet. Nu forlanger vi erstatning. Nu må du hjelpe oss Lars.

Med hilsen
Marius Assloch jr.

Fra Folk og Lands antikvariat**BOKER OM KRIGEN I NORDEN 1940-45**

Werner Fantur:

Narvik, Sieg des Glaubens. Berlin 1942. 176 s. ill. kr. 5,—
Basketaket om Narvik skildret av en som selv var med.

Kräutler/Springenschmid:

Es war ein Edelweiss.... Stuttgart 1962. 484 s. ill. kr. 45,—
2. Gebirgsdivisions innsats i Norge og på Murmanskfronten.

O. Lindbäck-Larsen:

Veien til katastrofen. Oslo 1973. 112 s. ill. kr. 25,—
Forsvarets vei fra 1. verdenskrig til 9. april 1940. Et oppgjør.

Den krigshistoriske avdeling:

Krigen i Norge 1940: Sjøforsvarets nøytralitetsvern 1939-40 — Tysklands og Vestmaktenes planer og forberedelser for en Norgesaksjon. Oslo 1954. 226 s. ill. kr. 10,—

Sør-Trøndelag og nordre del av Hedmark. Oslo 1956. 220 s. ill. kr. 10,—

Operasjonene ved Kongsberg, i Telemark og i Røldal. Oslo 1956. 226 s. ill. kr. 10,—

BILDEBOKER OM DEN 2. VERDENSKRIG

R. Böhmler/W. Haupt:

Fallschirmjäger 1939-1945. Dorheim 1971. 280 s., kr. 50,—
Med engelsk og tysk tekst.

H. Scheibert/U. Elfrath:

Panzer in Russland. Dorheim 1971. 240 s., kr. 50,—
De tyske panserheter i øst 1941-1944. Engelsk og tysk tekst.

Alex Buchner:

Die deutsche Gebirgstruppe. Dorheim 1971. 216 s., kr. 50,—
Bergjegernes innsats på alle fronter 1939-1945.

W. Haupt/H. Scheibert:

Die grosse Offensive 1942 - Ziel : Stalingrad. Dorheim 1972. 144 s., kr. 50,— De fleste av opptakene er i farger.

Horst Scheibert:

Panzer-Grenadier-Division Grossdeutschland. Dorheim 1970. 216 s., kr. 50,— En divisjonskrone i særklasse. Stort format.

W. Haupt/J. K. W. Bingham:

Der Afrika-Feldzug. Dorheim 1968. 160 s., kr. 50,—
Ørkenrottene mot ørkenrevene. Stort format.

(forts. fra side 5)

Meninger om dagens - -

ter med å landsforvise ham — jfr. Gunnar fra Lidarende, eller om man heller vil Riiser-Larsens høyrestede og gjentatte krav i London radio i sin tid om at alle NS-folk skulle forvises til Bjørnøya, hvor de attpå til ikke skulle tilføres forsyninger av noen art.

De røde ser, naturlig nok forsåvidt etter det syn de har, på Solsjenitsyn som en landsforræder, eller i allfall en «landssvikere» for å bruke den norske omgåelsen av betegnelsen, og Norge var jo i sin tid adskillig strengere mot slike «landssvikere» enn Bresjnev har vært mot Soljenitsyn.

Men, rent bortsett fra dette, så hilser også vi gjerne den landsforviste velkom-

men til Norge. Kanskje han her kan få stoff til en ny roman hvis han studerer det som foregikk her i fangeleirer og fengsler i forbindelse med «rettsoppgjøret»?

HUMØR- sveiten

Det er i en konsentrasjonsleir langt inne i Sibir. En av de «innsatte» spør en av sine medfanger:

— Hvorfor er du her?
— Fordi jeg snakket dritt om kamerat Popov i 1939. Og du?

— Fordi jeg snakket pent om kamerat Popov i 1943.

Derpå vendte de seg til den tredje og spurte:

— Og du, hvorfor er du her.
Den tredje svarte:
— Det er jeg som er kamerat Popov!

(forts. fra side 5)

Slægt og hjemstavn - -

Danmark bliver for lille
Men ved udvandringer og vi-
kingetog styrkedes Europas
andre lande, fremfor alt
England, i racemessig hen-
seende, og da vort folketal
efter år 1200 ikke kunde holde
skridt med Tysklands og
de vestlige staters, men
tværtimod stagnerede til omkring
midten af det 18. århunde,
var Danmarks skebnetime inde, og siden.

Harald Blåtands dage har
danske statsmænd, bevidst eller
ubevidst, kæmpet for
at skabe en naturlig ligevægt
mellem dansk folkekraft og
dansk folkeområde. Ved de
andre nationers vækst og
normanniske styrkelse var
Danmark blevet for lille, og
for ikke å blive klemt inde
gik det danske folk angrebets
og de oversøiske erobringers
vej.

Danmarks tre storpolitiske fremstød

Ved Jomsborgs oprettelse
ved Oderens munding og
Norges erobring havde Harald Blåtand indledet den
østersø- og stormagtspolitik,
som først blev afsluttet med
Kristian den IVs nederlag i
30-årskrigen. Hans søn,
Svend Tveskæg, erobrede
desuden England i 1013.
Men allerede i 1042 skiltes
Danmarks og Englands veje,
og vore, og vore senere forsøg
på at generobre riget
mod vest strandede.

Nu kom i Danmark en tid
med indre kampe og uro, og
da riget efter var kommet i
ligevegt, var det blevet endnu «mindre», idet den fremvoksende standsadel var i
færd med at udelukke folkets flertal fra aktiv deltagelse i nationens politiske og militære anliggender. Valdemarene søgte at vinde fotfæste både i Nordtyskland og i Østersøprovinserne, men denne stormagtspolitik var dårligt underbygget, og en enkelt ulykkelig hændelse som Valdemar Sejrs og hans sons tilfangetagelse på Lyø i 1223 var nok til at styrte det danske Østersøvælde.

Efter vor nationale ydmegelse under de holstenske grever genoprettet Valdemar Atterdag Danmarks selvstændighed og stormagtsstilling, og dronning Margrethe, der ligesom sin fader indså nødvendigheden af en stærk skandinavisk rygdækning mod de holstenske grever og hansestæderne, samlede Danmark, Norge og Sverige under sit scepter.

Da de storpolitiske fremstød bryder sammen, angribes Danmarks grænser
Men Margrethes efterfølgere
formåede ikke at løfte arven,

og med blodbadet i Stockholm i 1520 ringede døds-klokkerne over Kalmarunionen. I det følgende århundrede står Danmark-Norge og Sverige som nogenlunde jævnbyrdige stater, men efter 1625 ændres forholdet i Sveriges favør, og i 1658 må vi efter den ulykkelige første Karl-Gustavs-krig, afstå Skåne, Halland og Blekinge til Sverige.

Når Danmarks sydgrænse ikke samtidigt blev truet, skyldtes det udelukkende den omstændighed, at Tyskland efter 30-årskrigen var politisk splittet og afmægtigt. Da Tyskland endeligt begynder at samles under Bismarcks faste hånd, har vi trykket mod vår sydgrænse, og grænseforskydningen fra Elben til Kongeåen.

De indre virkninger af landets lidenhed

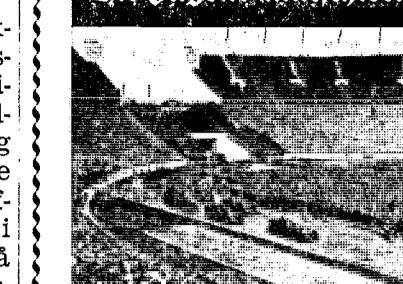
Små forhold vil i regelen virke hæmmende på mennesker af større format, og der er ingen tvivl om, at aktive naturer sjældent når til fuld utfoldelse i små stater. Men også i sjæligh henseende kan et folk tage skade af statslig lidenhed, idet man kan gøre en dyd af nødvendigheden ved at dyrke den nationale afmagt som et ukænkeligt dogma. En sætning som: «Hvad kan det nytte?» viser med forfærdende tydelighed den selvpogvelse, der kan gibe et lille folk.

Men en national småkårttilværelse og tunge skæbnest slag kan også føre til sund national selvbesindelse, som på længere sigt betyder en styrkelse og forædling af nationen og folket. Nordslesvigs historie fra 1864 til 1920 taler her sit stille, men tydelige sprog, viser tvivlende landsmænd, at der er en uøelig sammenhæng mellem indre styrke og ydre magt i folkenes historie. Trods storbyen og al dens væsen står Danmark siden 1864 i opgangens tegn, og man gør forkert i at overvurdere den nedbrydende magter, der for en del behersker overfladen i vort samfundsliv.

Den historiske erkendelse og fremtiden

Det danske folk er en stor-slægt, og vor fælles hjemstavn, stedet hvorfra vor verden går. H. C. Andersen har sagt det gribende og enkelt i sin udødelige sang: «I Danmark er jeg født», og vi hans landsmænd har i lykkens og modgangens timer gjort hans nationale bekendelse til vor.

Ved at elske vor slægt og hjemstavn på rette måde

Nr. 371/72

Grammofon-plater

TIL SALGS
GJENNOM
BOKTJENESTEN

Nr. 353/54

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 2168/9 Horst Wessel-sangen og Wir fahren gegen England. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. 352 Wunschkonzert für die Wehrmacht. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalister og orkestre. Kr. 60,—

Nr. 353/354 Aus dem Führerhaupquartier. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/356 Ein Volk, ein Reich, ein Führer. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den hørtes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydefekter.

Nr. 357/358 Führer befiehl... Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte oppak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riks-dagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 Volk ans Gewehr. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 Aufbruch der Nation. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

undgår vi det nationale hov-mod, som ofte i fortiden har forfalsket den sande fædre-landskærlighed, og når frem til en naturlig forståelse af andre nationer og folkeslag. Som den sande personlighed altid vil respektere andre personligheder, således vil den sande fædrelands- og hjemstavnsfølelse respektere andre nationers livsret og særpræg.

Desuden har vore, Hansestæernes og svenskerne forgæves forsøg på at oprette et østersøvælde på nabos og genboers bekostning med tilstrækkelig tydelighed vist, at vejen frem ikke kan stå i stridens, men i samarbejdets tegn.

Denne afblæsning af kam- pen om Østersøen berører naturligvis ikke den tysk-danske styrkeprøve i Slesvig. Grænselandets kulturelt-folkelige styrkeprøve må — i ridderlig ånd — udkämpes indtil den siste slesviger har truffet sit valg. Ligesålidt kan

nogen magt på jorden indstille grænsekampen ved dekreter og befalinger. Her må vi lade højere magter råde.

— Ved folkelig selvbesindelse og ved bevidst at styrke forbindelsen med vore landsmænd i udlandet, ved åndelig og teknisk dygtiggørelse kan vi danske overvinde det lille landområdets forbandelse, således at «Slægt og Hjemstavn» i fremtiden ikke bliver et lyrisk-sentimentalt anliggende, men grundlaget for et større Danmark.

FOLK OG LAND — DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

Vi legger alt for liten vekt på hva vi sier om andre — og alt for stor vekt på hva andre sier om oss.

G. K. Chesterton

Et ideal krever offer. Men det er lenge siden man her i landet holdt annet enn profitable idealer.

Herman Harris Aall.

DNSU's FORLAG TILBYR:

Martin Luther: Jøderne og deres løgne	10,00 D. kr.
Utdrag af Talmud	18,00 —
Løgnen om de 6 millioner	2,00 —
Matt Koehl: Hitler er fremtiden	6,00 —

BESTILLINGER RETTES DIREKTE TIL:
DNSU, Boks 449, DK - 8100, Aarhus C, Danmark

(forts. fra side 1)

Når får vi...

nødvendige midler til rådighet, får vi søke bistand fra «fienden», tyskerne — noe som muligens ville være fordelaktig under enhver omstendighet, både filmteknisk og på annen måte.

Det norske folk har vel dessuten et slags krav på å få forelagt seg det egentlige hendelsesforløpet i 1940. Da vil det bedre kunne forstå den situasjon det befinner seg i idag. I forbindelse med den franske TV-filmen, som vi alt har nevnt, skrev Alf Hartmann følgende:

«En lang, men interessant film var dette som klart viser hvor fullstendig uforberedt et folk møter sin situasjon i en skjebnestund, hvor mange varsler man enn hadde fått om det som ville hende.

En dokumentarfilm om hva som foregikk her i vårt hjemlige lille Norge i månedene før 9. april 1940 ville ikke bare være uhype verdifull som en påminnelse, men den ville stort sett få de fleste av oss til å skamrødme.

Som prosjekt for en film kan vi vanskelig forstå annet enn at den 9. april måligge godt til rette. Hvis det skulle innvendes at «tiden ikke er moden», måtte det bety at filmatiseringen ikke kunne gjennomføres uten at «seierherren» ble skadelidne. Det ville i tilfelle avsløre at deres historiske stilling er meget svak, og deres «sannhet» likeså.

Hvis deres historieskriving er hva de selv hevder, løper de ingen risiko. Hvis de lar produsenten arbeide med bundet mandat, og gjør filmen til et forsvarsinnlegg for sine gamle løgner, vil den bli et skrøpelig produkt med kort kunstnerisk levetid.

Filmen vil trolig få en trang fødsel. Sannsynligvis er det for lavt under taket enn. Stillet overfor det kjedelige valg at begge alternativer — film eller ikke film — vil falle uheldig ut, vil kongerikets forstandere følge Bøygens parole og gå utenom. Det vil si: de kommer ikke til å lage filmen — det blir det minste av onde.

(forts. fra side 1)

Parti-politik..

fra de samme land og med en annen ideologisk forankring enn den som kommer til uttrykk gjennom disse lands regjeringer, arbeider for en nedleggelse av basen. Tilsynelatende i tråd med Islands ønsker.

Men ingen av partene viser det minste snev av nordisk solidaritet. Deres hold-

JOHN WAYNE

OM KVINNER OG STUDENTER

Mange kvinnesakskvinner ble arge da den noe «høyreorienterte» filmhelten John Wayne, uttalte seg om kvinnens rolle:

— Kvinnfolk får gjøre hva de vil, arbeide med hva de vil og tjene så mye de vil bare de har middagen ferdig når mannen kommer hjem fra arbeidet.»

Og de amerikanske studentorganisasjonene vurderer halvfurtent om de skal stevne Wayne for retten, et-

(forts. fra side 4)

Den tyske...

komme inn på alt som finnes på de langt over 400 sida i DSJB. Men la oss til slutt fremheve billedmaterialet — i forlagets anmerkninger står det at årets utgave har 391 fotos, tegninger, kartskisser og annet, derav 41 flerfargede reproduksjoner. Dertil et utall av adresser til soldatforbund og veteransklubber samt flere sider med nyttige litteraturhenvisninger. Boken kan anbefales til enhver med «soldatiske» interesser, (se forøvrig Boktjenestens annonse).

ning til Island og Norden er helt og fullt preget av de samme parti-politiske kjephester som de rir til glede for «sine» respektive stormakter. Nordisk Råd har derfor vist seg å være et lite kompetent forum for saker som har betydning for Norden. Partipolitikken har gjort rådet til et enda større sirkus for de forskjellige lands representanter å boltre seg i med hensyn til å bringe frem sine snevre parti-ideologiske synspunkter. Norden kommer aldri til å bli samlet av demokrater. I de rekkene finnes ingen idé, ingen visjon om hva Norden kunne ha vært eller hva Norden kunne komme til å bli.... Bare nasjonalistene er beredt til å vise verden hva Norden er. Bare nasjonalistene arbeider for et samlet Norden. Bare nasjonalistene er fri for både østlige og vestlige stormakers ideologiske knebel. Men drømmen om et broderlig forenet Norden må forblie en drøm ennå en tid. Splittelse er hva partipolitikerne bringer Norden,

og det er deres regimer som regjerer de Nordiske land — ennå en tid....!

er fri for både østlige og vestlige stormakers ideologiske knebel. Men drømmen om et broderlig forenet Norden må forblie en drøm ennå en tid. Splittelse er hva partipolitikerne bringer Norden,

ter at han hadde svart noe tro det ville føre til et litt røft på en invitasjon til å triveligere miljø på norske delta i en diskusjon på Harvard universitetet. Han sa nemlig at det eneste han hadde der å gjøre var å komme i spissen for en avdeling soldater og meie ned alle de amerikansk-fiendtlige studenter som måtte finnes der!

ge i hendene på de samme politiske trådtrekkerne — jødene — uansett!

HITLER

FREMDELES POPULÆR

To fotoalbums med bilder av Adolf Hitler og Benito Mussolini ble nylig solgt til en ukjent beundrer for 10 000 dollar ved en auksjon i San Francisco. En amerikansk fallskjermssoldat hadde tatt bildene fra Hitlers private bibliotek i 1945. Det dreide seg om 325 bilder, og den anonyme kjøper kom med sitt tilbud i posten.

DEN NYE KVINNETYPEN

Ifølge VG har de danske rødstrømpene nå vist hva slags «kvinner» de egentlig er. Kjente venstrevridde rødstrømper har uttalt at det nærmest er et mareritt å stå med sitt nyfødte barn i armene! Morsfølelsen er en myte, påstår de. Vi har jo av og til spekulert på om ikke det var en aldri så liten hormon-kur som manglet de fleste av rødstrømpene, og dette siste danske utspillet har ikke akkurat overbevist oss om det motsatte!

KISSINGER

PRESIDENT-KANDIDAT?

Det er nå lagt frem forslag om en grunnlovsendring i representantenes hus, som vil gjøre det mulig for «jøden i kjelleren» å stille som president-kandidat. Kissinger, som er født i Tyskland, ville ikke kunne gjøre dette uten en endring av grunnloven på det punkt som sier at kandidaten må være født av amerikanske foreldre i USA. For oss fortørne dette seg fullstendig unødvendig, da maktførholdet innen den amerikanske statsadministrasjonen likevel vil være den samme uansett hvilket parti som styrer eller hvem som er president. Makten vil lig-

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Elima, Ole Vigs gt. 12
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-
torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.
TRYGGVASONSGT. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butiksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse til bladets ekspedisjon.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

FOLK OG LAND

I DANMARK

2920 CHARLOTTENLUND
Postbox 57

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

GRATIS PROVEKSEMPLARER

Hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

Poststed